

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 13.
Mars 29.

Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

11 årg.
1894.

Människans skapelse.

Text: 1 Mos. 1: 26; 2: 3.

Människans skapelse afslutar de sex dagarnas skapelseverk. Gud hade förut skapat himmelen och alla dess strålande stjärnor, jorden med dess växter och djur. Allt var skönt, godt och fullkomligt, ty en sådan mästare som Gud kan ej göra det annorlunda. Men det förnämsta och bästa i skapelsevärlden fattades — människan. Människan skapades till Guds afbild

eller likhet med Gud. Häruti står människan allena, hon ensam var en bild af Gud. Adam var lik Gud genom sin medskapade rättfärdighet och helighet. Guds kärlek, visdom och makt återspeglades hos honom. Gud var skapelsens konung och härskade öfver alla sina verk, Adam var hans afbild såsom Edens konung, han rådde öfver fiskarna i hafvet, öfver fåglarna under himmelen och öfver alla djur på jorden. Lejonet och tigern ville då icke skada människan utan voro hennes lydiga tjänare. Männe det är så än i dag? O nej. Synden har nu fördärfvat Guds bild i människans hjärta och beröfvat henne väldet öfver djuren. Människan var Guds afbild i lycka. Hennes boning var ett paradys, en ljuflig lustgård, en bild af Guds sköna boning där ofvan. Hennes

hjärta var uppfyllt af frid, emedan hon ägde Guds välbehag och hans ljufliga umgänge. Hon var lycklig, därför att hon ej hade någon synd.

Denna lycka äger hon ej mer. Jorden har ej mer något paradys, »ty här på denna jorden är synden med i allt och ger åt -allt det sköna en främmande gestalt». Synden har beröfvat människan Guds välbehag och ljufliga umgänge.

Men det förlorade kan återställas. Genom vår Frälsare kunna vi återfå Guds beläte. Han kan rädda oss från synden och återgifva oss rättfärdighet. Ty genom honom blifva vi åter delaktiga af den förlorade gemenskapen med Gud. Genom hans blod blifva vi renade från synden och blifva då åter i sann mening lyckliga. Paradiset på jorden finna vi väl icke mer, men vi återfå det i stället i himmelen.

Så kan man då säga, att det ännu finnes människor, som äro lika Gud. De kallas Guds barn, och såsom vi hos barnen kunna finna likhet med föräldrarna, så kunna vi hos den himmelske faderns barn återfinna den helige Gudens bild. Men ack, det finnes också därjämte hos dem annat, som påminner om deras jordiska och syndiga ursprung. Guds barn hafva brister och synder. Det förorsakar dem också många bittra lidanden. Men det skall dock ej alltid vara så. En gång skola de kunna säga: Vi skola varda Herren lika, då vi få se honom som han är. Då, älskade barn, önskar jag att äfven få se många, många af eder lika heliga, lyckliga och härliga som Jesus är!

Fr. E.

Det röda glaset.

(Forts. fr. n:r 12.)

Det rätt skratt ljud som svar på detta grymma råd, hvilket strax utfördes. Den olycklige banvakten kunde därefter icke få fram ett enda ljud, han kunde knappt andas, prisgifven som han var för de fräcka skurkarnes ondska. De kastade honom nu bakom en vedhög, hvarvid hans hufvud slogs emot en bjälke, så att han nästan förlorade sansen. I detta eländiga tillstånd låg han nu, emedan det så småningom blef allt mera klart för honom, i hvilken gräslig fara han befann sig.

Han hade tydligt känt igen två af röfvarne på rösten, ehuru de gjort sig all möjlig möda att förvända den. Det var två landstrykare, som förr hade arbetat här vid banan, men hvilka på hans tillstyrkan afskedats, emedan de fört ett supigt och oordentligt lefnadssätt. De hade då i sin förbittring svurit honom en blodig hämd, och nu hafva de kommit för att stjåla kassan och kanske beröfva honom lifvet. — O, lefver då icke den allsmäktige, rättfärdige Guden, som med sin starka arm kan befria honom från de obarmhärtiga människornas händer och rädda honom från den fruktansvärda fara, som hotar honom?

Då träffas hans öra af det genomträngande ljudet från lokomotivets pipa, och nu förstår den olycklige Janus, att tåget snart skall vara här. — »Ack, du barmhärtige Gud», stönar han, »du har ju själf sagt: 'åkalla mig i nöden, så skall jag hjälpa dig, och du skall prisa mig'. Förbarma dig nu öfver mig, arme olycklige man, och låt tåget stanna här!»

»Hör!» ropar nu en af röfvarne. »Där kommer nu det usla tåget, jag trodde det hade farit förbi för länge sedan; om det stannar här, äro vi förlorade. Spring fort in efter lyktan, som står i fönstret och sätt in det hvita glaset, så att tågföraren inte stannar utan kör förbi.»

Janus hör, huru dörren till det lilla huset öppnas och åter stänges och att

hastiga steg åter närma sig, i det en stämman ropar: »Här är lyktan med det hvita glaset, gif du signalen, du förstår det bäst; vi andra ställa oss i skuggan, på det man inte skall se oss.»

Nu blir det tyst — alldeles tyst. Då börjar ett buller förnimmas i fjärran. Det är tåget. Bullret kommer ständigt allt närmare, marken börjar darra. — »O, Gud, o, Gud», klagar den stackars olycklige Janus, »du har ju själf sagt: 'åkalla mig i nöden, så skall jag hjälpa dig, och du skall prisa mig'. Förbarma dig öfver mig och låt tåget stanna här!»

Då höres en gäll, långt utdragen hvissling från lokomotivet ut i den mörka natten.

»Hurra, tåget far förbi!» jubla tre råa stämmor.

»O, Gud i himmelen», ropar den stackars banvakten ur sitt hjärtas djup, »du har ju själf sagt: 'åkalla mig i nöden, så vill jag hjälpa dig, och du skall prisa mig' — förbarma dig öfver mig och låt tåget stanna här!»

Då höres åter en lång hvissling, den ljuder som ett nödrop. Ännu en gång — två — tre — fyra — fem — sex gånger.

»Hvad vill det här säga? Det pipar ju, som om det tänkte bromsa och stanna här!» ropar en af röfvarne. »Skynda er att komma undan, annars äro vi förlorade! Fort in i majsåkrarna! Slå sönder lyktan!» — Klingande flyger denna mot väggen.

»Skulle vi åtminstone inte göra karlen här riktigt stum?» frågar en af sällskapet.

»Nej, låt vara», lyder svaret, »där till ha vi ingen tid. Skynda bara, så att vi hinna undan — där är tåget allaredan!»

De tre skurkarne springa nu allt hvad de förmå, och snart äro de spårlost försvunna i majsåkrarna. Tåget brusar fram, marken darrar, och gnistorna spruta högt upp. En väldig rökpelare stiger upp mot natthimlen, och stönande gör lokomotivet halt. Konduktörerna springa ned, och äfven tågföraren skyndar hastigt — synbarligen

mycket förargad — mot den lilla stationen.

»Hvarför låter man oss stanna här?» utbrister han, »och banvakten är icke ens tillstädes! Hvad skall det betyda? — Hvarför har man gifvit signal med rödt ljus?»

»Här ligger lyktan sönderslagen, men där finnes intet rödt glas.»

»Här måste någonting hafva händt, sök igenom huset!» befälde tågföraren. Då höras suckar och kväfda rop komma från vedhögen. Ledda af ljudet, finna de snart den stackars Janus och befria honom från de fast sammanknutna tågen. Nu berättar han hvad som händt, och att det med all säkerhet varit de afskedade arbetarne, som utfört dådet, ty dessa voro de enda, som kände platsen, där kassan förvarades, samt hade reda på tiden, när den skulle lämnas.

Tågföraren hörde med otålighet på den något långt utdragna berättelsen, ty den stackars banvakten, som ännu var mycket medtagen, talade långsamt och osammanhängande. Men då han lyckligt och väl hade slutat, utbrast tågföraren: »Men allt detta förklarar dock icke, hvarifrån det röda ljuset kommit! Röfvarne hafva naturligtvis inte själfva gifvit oss detta tecken?»

»Nej, men det har säkert Gud själf gjort», ropade Janus, »han, som jag i min nöd bönföll om hjälp.»

»Må vara», svarade tågföraren, »men Gud själf har nog inte kommit ned från himlen för att hjälpa dig. Här är något annat med i spelet; vi måste undersöka saken.»

Männen följas nu åt in i huset, där de finna den lilla flickan sittande på bordet framför lampan. Hon ser blygt på de främmande, och då Janus kommer fram till henne, släpper den lilla förskräckt den röda glasskifvan, som hon håller i handen och sträcker gråtande de små händerna mot fosterfadern. »Snälla far, var inte ond», beder hon, »snälla far, ljuset var så vackert, det var rödt

ETT MISSTAG.

RÄFVEN OCH HAREN.

både här inne och där ute. Slipper jag få stryk! Jag skall aldrig göra så mer!»

»Jaså, nu förstår jag, hur alltsammans gått till», sade tågföraren leende. »Barnet har lekt med de röda glas-skifvorna och hållit dem framför lampan — därför ha vi sett det röda ljuset. Men jag säger dig, Janus, tacka du din Gud, att det gick så, ty hade icke den lilla flickan varit, skulle de utan tvifvel hafva snörat ihop halsen på dig, och kassan hade med all säkerhet blifvit stulen. Det kallar man att hafva lycka. Men nu måste vi vidare. God natt, Janus, god natt, du präktiga lilla flicka!»

Med dessa ord ila de alla bort, tåget brusar vidare och är inom få ögonblick försvunnet i fjärran.

Banvakten kunde på en lång stund ej säga ett ord. Slutligen brast det ut ur hans öfverfulla hjärta: »Tack, tack, min käre gode fader i himmelen!»

Därpå slöt han den lilla förvånade flickan i sina armar och kysste henne under tårar. Hon hade ju fått vara ett medel att rädda hans lif.

Och när hans hustru kommit hem och fått veta hvad som händt, böja man och hustru sina knän, och i en brinnande bön tacka de Gud, som låtit den föräldralösa lilla flickan få vara ett medel till mannens räddning.

Aldrig höres mera från folket i bygden något hånfullt ord fällas om Janus och hans hustru för deras godtrogenhet att hafva tagit sig, an det främmande barnet.

Det behagade således den käre frälsharen att denna gång gifva ett slående bevis på sanningen af sitt ord: »Den som mottager ett sådant barn i mitt namn, han mottager mig.»

Slut.

Misstag.

Med teckning.

Kys såg gossen mormor måla
Stora spiseln bit för bit,
Tror nu ock, att morfars kyrkhatt
Liksom den bör vara hvit.

Gladt han småler åt sitt påhitt —
Tänk hvad morfar skall bli glad,
När han nästa söndagsmorgon
Skall till kyrkan gå åstad! —

Stackars morfar nog lär göra
Både sur och häpen min,
När han ser, hur liten parfvel
Putsat söndagshatten »fin».

Knappt han nämns väl dock att banna
Liten, som har ment så väl,
Och med vreda blickar grumla
Glädjen i hans varma själ.

Kanske tänker han, den gamle,
När han barnets felsteg sport:
»Ringa är ditt misstag, liten,
Emot dem, vi äldre gjort.»

Barn vi äro allesamman,
Oförståndiga och små,
Hvilka ofta bringa skada,
Där vi tänkte gagna få.

Bäst i allt vår Fader fråga,
Hvad han finner rätt och godt,
Eljes blir vår bästa sträfvan
Oftast stora misstag blott.»

Aster.

Räfven och haren.

Med teckning.

I en liten treflig håla vid foten af ett berg bodde en gammal, slug räf. Han var så gammal, att han hade svårt att skaffa sig föda, och han var tvungen att använda list för att ibland skaffa sig en god bit.

En kväll satt han utanför sin håla och kände sig mycket hungrig. Då fick han se en vacker, ung hare, som i god ro åt på några blad.

»Åh — hå», suckade räfven, »om jag bara vore ung, hvilken rar kvälls- vard jag skulle skaffa mig; men nu kan jag inte fånga honom.»

Plötsligt flög en tanke genom hans hufvud. »Hm — hm — hm», sade han halfhögt och harskade sig.

Haren spratt till och gjorde sig i ordning till ett frysprång.

»Häll, käre unge herre!» ropade räfven. »Jag är gammal och ofärdig och kan inte själf skaffa mig föda, mycket mindre vara farlig för någon. Skulle ni inte vilja skaffa mig något?»

»Jo, det kan jag väl göra», sade haren och hejdade sig i språnget. Han var för resten en tanklös, ung varelse och mycket godhjärtad. »Hvad skulle ni tycka om? Kanske några friska aspkvistar?»

»Åh, nej, för all del, det skulle jag inte alls kunna äta.»

»Ja, men aspbark är förtjusande godt, så här på eftervintern. Men hvad skulle ni tycka om?» frågade haren om igen.

»Kom hem till mig, skall ni få se, Jag skall visa er, hvad jag tycker om.»

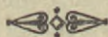
Och haren följde med. Därinne var marken beströdd med ben efter kaniner, ankor, kycklingar och en hel mängd skogsfågel.

»Nu är jag färdig», sade haren.

»Ja, äfven jag», svarade räfven, och därvid gaf han haren ett bitt i halsen så att han blef så död, som han någon sin kunde bli.

* * *

Lyssna icke till främlingars vackra ord, och välj ingen till vän, hvilkens sinnelag du icke känner!

Den nya hatten.

Framför dörren till den lilla stugan, som var hans hem, satt lille Frans. Han var i dag mycket sorgsen — stora tårar runno utför hans solbrända kind.

Granar och björkar susade så sakta och liksom hemlighetsfullt omkring honom, och de jättelika bergspetsarne med sina snöbetäckta hjässor blickade förvånade ned på det lilla människobarnet, som midt i all denna naturens prakt kunde gråta och sörja.

Ja, mången storstadsbo skulle säkert afundats lille Frans, som år ut och år in fick vistas däruppe i den friska, gröna skogen och i fulla drag inandas den rena, doftande luften, under det fåglarna i trädens kronor sjöngo tacksägelsånger till sin skapares ära.

Men all denna härlighet gjorde i detta ögonblick ej det ringaste intryck på Frans. Han hade för tillfället endast tanke på sitt stora bekymmer, och han tyckte i denna stund, att ingen i världen kunde vara så olycklig som han.

I sina små runda händer höll han en hatt, en gammal, trasig hufvudbonad. Han bemödade sig ifrigt att med torra halmstrån fästa ihop de söndriga halmflätorna, men det ville ej lyckas, och hvarje misslyckadt försök afpressade honom nya tårar.

Med en djup suck uppgaf han ändt- ligen försöket och kastade sig raklång ned på marken med ansiktet gömdt i händerna. Hatten kunde icke lagas. Frans måste uppgifva allt hopp om att nästa söndagsafton få vara med om den stora barnfesten i den lilla staden där nere i dalen. Han hade likväl så länge fröjdat sig åt den, och han visste, att alla hans kamrater med glädje väntade därpå.

Och detta var just orsaken till hans stora sorg. Med en sådan där gammal trasig hatt på hufvudet kunde han icke visa sig bland alla de högtidsklädda barnen, det var klart. Lika klart var det också, att fadern icke kunde köpa honom någon ny, ty han låg sjuk sedan flere veckor, och modern visste ofta icke, hvarifrån hon skulle få penningar till det allra nödvändigaste.

»Du skulle skämmas att sörja så för din hatt, och för att du inte kan komma med på festen om söndag», hade hon sagt till honom i morgse. »Du borde i stället tacka Gud, att far är bättre, och att han inte bröt halsen af sig, när han föll ner från ställningen. Det kunde ha varit mycket värre för oss, om icke Gud varit barmhärtig och skonat oss.»

Frans insåg nog det, och han kände, att mor hade rätt, men han kunde omöjligt hjälpa, att tårarne oupphörligt bröto fram, fastän han försökte svälja ner dem.

»Hör du, lille pys där uppe», ljöd plötsligt en klar stämma tätt invid honom, »kan du tala om för oss, om vi äro på rätt väg till sanatoriet där uppe på berget?»

Förskräckt sprang Frans upp och torkade sina ögon. Två äldre fruntimmer, röda i ansiktet af värme och ansträngning, hade slagit sig ned på ett klippsprång helt nära honom. De upprepade nu sin fråga.

»Jaa», stammade Frans en smula förlägen öfver att så där blifva öfverraskad midt i sin sorg. »Man kan också gå omkring här och kommer då in på körvägen, som är bredare. Man håller sig först åt vänster, och sedan viker man af till höger vid spången öfver bäcken. Men» — tillade han tjänstvilligt, ty han såg af de båda damernas miner att de icke förstätt honom riktigt, — »jag kan också följa med så långt, att det sedan är omöjligt att gå vilse. Jag har varit däruppe många gånger för att bära mat till far, när han byggde på den rika professors vackra villa, så jag känner nog vägen.»

Damerna nickade belåtet, och Frans sprang in i stugan för att få mors tillåtelse att följa med. Sedan gick han med lätta steg framför dem på den branta gångstigen uppför berget. Pustande följde honom hans ledsagarinnor.

»Hör du, Frans, är det långt kvar?» klagade de. »Vi äro så förfärligt trötta, ty vi hafva varit två timmar på vägen ifrån staden och hit upp.»

Frans såg på dem full af förvåning. »Två timmar på vägen från staden och hit?» upprepade han. »Då måtte väl fruarna ha gått riktigt vilse, för jag behöfver bara en half timme. Jag går hvar morgon dit ned till skolan och hit upp igen på middagen.»

»Ack, du lille pys, hvad jag afundas dig dina flinka ben!» sade den ena af damerna skrattande. »Skada att du inte kan låna oss dem, då skulle färden gå mycket fortare för oss också, men nu måste du ha tålmod med oss, tills du fört oss fram till vårt mål.»

Det förekom Frans ganska lustigt, att någon kunde afundas honom hans stackars nakna ben, som hade hvarken strumpor eller skor, men på samma gång fick han klart för sig, hvilken stor skatt Gud gifvit honom uti hans friska ben. De stackars damerna kommo verkligen ingen väg, och Frans såg medlidsamt på dem, när de oupphörligt måste hvila sig. Tjänstvillig sprang han liksom en ekorre hit och dit, plockade vackra, röda smultron åt dem eller fyllde deras tomma resflaskor med klart, friskt källvatten för att stärka deras svaga krafter, men det tycktes icke hjälpa mycket.

(Forts.)

Söndagsskoltext för den 8 April.

I Mos. 3: 1—15.

Tänkespråk: Jag skall sätta fiendskap emellan dig och kvinnan och emellan din säd och hennes säd. Denne skall söndertrampa ditt hufvud, och du skall stinga honom i hans häl.
I Mos. 3: 15.

Upsala 1894. Almqvist & Wiksells Boktr.-Aktieb.